

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/217/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114205689
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8114205689.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Pribinovej č. 25, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Kubániho č. 16 proti žalovaným 1./ A. S., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v M., na ul. L. B.. XX a 2./ W. S., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v M., na ul. L. B.. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných OZ právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom v Košiciach, na ul. Sofijskej č. 13, právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom v Košiciach, na ul. Budapeštianskej č. 8, v konaní o zaplatenie 361,14 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 2.6.2014 č. k. 7C/87/2014- 43 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným sa ich náhrada n e p r i z n á v a .

Vedľajšiemu účastníkovi sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia vo výške 34,60 Eur a žalobca je p o v i n ý ju zaplatiť JUDr. Ladislavovi Miklušovi, advokátovi do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia vo výške 69,20 eur.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci dňa 15.12.2009 uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalobca žalovaným úver v celkovej výške 1.493,73 Eur. Tento sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach po 91,28 Eur, v počte splátok 30. Predpokladaná RPMN predstavovala 68,83 %, ročná úroková sadzba úveru bola vo výške 68,83 % a ročná úroková sadzba revolvingu predstavovala 67,53 %. Z dôvodu neplnenia si povinnosti zo strany žalovaných, žalobca listom zo dňa 28.06.2011 oznámil žalovaným zosplatnenie celého úveru a vyzval ich k úhrade dlžnej sumy. Zo splátkového kalendára predloženého žalobcom vyplýva, že bola celkovo žalovaným vyplatená čiastka vrátane revolvingu 1.345,85 Eur. Žalovaní z titulu uzatvorenej zmluvy uhradili sumu 2. 377,26 Eur a zvyšok v sume 361,14 Eur si žalobca uplatnil v tomto konaní.

Zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania je typickou spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na právnu povahu účastníkov konania, kde žalovaní vystupujú ako spotrebiteľia vo vzťahu ku službe, t.j. k úvere, ktorý využívajú na uspokojovanie svojich osobných potrieb, žalobca vystupuje ako podnikateľ, poskytujúci uvedenú službu. Spoločným znakom zavedenej úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku bolo faktické vyrovnanie uvedenej nerovnosti postavenia spotrebiteľa a podnikateľa.

Porovnaním úrokových sadzieb sa zistilo, že takýto úrok niekoľkonásobne prevyšuje úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami. Úroky pri úvere predstavujú odplatu požičanej istiny. Občiansky zákonník, ani iné právne predpisy, neurčujú, do akej výšky je možné dohodnúť úroky pri úvere, pri poskytnutí peňazí. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodiť, aby výška úrokov závisela iba na dohode účastníkov zmluvy a nepodliehala žiadnym obmedzeniam. Aj v tomto prípade platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, pričom sú dôležité predovšetkým všetky okolnosti, za ktorých bol právny úkon uzatvorený. Ich obsah spočíva v uvedenom mimoprávnom súbore pravidiel chovania, ktorý je všeobecne uznávaným vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi a rešpektuje právne princípy spoločenského poriadku. V rozpore s dobrými mravmi je právny úkon vtedy, ak odporuje takýmto pravidlám chovania, ktoré povahu právnych noriem samé osobe nemajú.

Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke, koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok, bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o úvere v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník s primeranou výškou odplaty. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch z úveru, často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou, preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaných bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

Ak žalovaní ako spotrebiteľia majú problém splácať istinu, len ťažko si možno predstaviť, že zvládnu splatenie aj príslušenstva pohľadávky, v násobkoch úveru. Zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprimerané zaťaženie spotrebiteľov a niekoľko ročný stav splácania dlhu, počas ktorého sú spotrebiteľia vystavení stresovým situáciám. Za rozporné s dobrými mravmi je, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu, prevyšujúcu niekoľkonásobne priemernú cenu porovnateľných úverov, poskytovaných bankami, ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu.

Dojednaná úroková sadzba je v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto dojednania.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Keďže žalovaní z celkovo poskytnutej čiastky 1.345, 85 Eur už uhradili sumu 2.377, 26 Eur, teda čiastku vyššiu než aká im bola vyplatená, súd prvého stupňa žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Výrok o trovách odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žalobe žalobcu bolo vyhovené. Alternatívne požadoval rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedol, že otázka výšky odplaty za požičanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere (15.12.2009) upravená osobitnými ustanoveniami a to § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka má v otázke výšky odplaty povahu lex generalis, kým jeho ustanovenie § 53 ods. 6 a spomenuté ustanovenie zákona č. 258/2001 Z. z. právnú povahu lex specialis. Vo všeobecnosti platí, že úprava lex generalis sa nemôže uplatniť ak jestvuje úprava v lex specialis, teda že osobitný predpis má prednosť pred všeobecným predpisom. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 15.12.2009, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Ak teda podľa platnej úpravy účinnej ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere išlo o spotrebiteľský úver, potom v zmysle vyššie uvedeného sa odplata a posudzovanie jej výšky riadilo zákonom o spotrebiteľských úveroch. V prípade úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere išlo o úver, ktorý spadá do vecnej pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorý odkazuje vyššie citované ustanovenie Občianskeho zákonníka. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z. výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru s výnimkou podľa odseku 2 nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona. Právna povaha uvedeného ustanovenia je vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam o právnych úkonoch jednoznačne špeciálnou a má teda aplikačnú prednosť pred ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Toto konajúci súd nerešpektoval a výšku úrokov neposudzoval podľa príslušnej právnej normy. Dôsledkom tohto nesprávneho posúdenia sú nesprávne skutkové a právne závery. Výška odplaty za úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s uvedenými právnymi normami. Táto skutočnosť tak vylučuje správnosť a zákonnosť záveru o tom, že dojednanie výšky odplaty za úver malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Pri hodnotení výšky úrokov sa nevzalo do úvahy všeobecne používané kritérium, ktorým je výška ročnej percentuálnej miery nákladov ako údaj bežne používaný v rámci odplatného požičiavania peňazí práve pri posudzovaní priateľnosti výšky odplaty. Pre úver poskytnutý na základe zmluvy bola stanovená RPMN vo výške 77,76 %. Ak právna úprava pripúšťala maximálnu výšku RPMN vo výške 77,76 % pre spotrebiteľské zmluvy, ako je zmluva o revolvingovom úvere, potom nemožno hovoriť, že výška odplaty - úrokov zahrnutá a vyjadrená v RPMN je v rozpore s dobrými mravmi. Aj za predpokladu, ak by výška RPMN bola stanovená v rozpore s Nariadením vlády č. 238/2008 Z.z. nie je možné, aby za neplatnú bola určená celá odplata veriteľa. Podľa ustanovenia § 3 ods. 11 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10 je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý neplatnosti dovoľá. Nezákonnosť napadnutého rozsudku dokumentuje aj fakt, že neskôr zavedená úprava od 1.6.2010 v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka dokonca hovorí o odplate obvyklej na finančnom trhu a nie iba u bánk. Zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy nezveril súdu právomoc určovať najvyššiu prípustnú odplatu za spotrebiteľský úver. Daná právomoc bola zverená Ministerstvu financií Slovenskej republiky. Z rozsudku nevyplýva jediný argument, či zdôvodnenie, na základe čoho súd určuje výšku odplaty za spotrebiteľský úver, ak mu to nezveril zákon. Vlastné, či svojvoľné posudzovanie tejto otázky neprichádza do úvahy ani v rámci posudzovania platnosti právneho úkonu, lebo pri hodnotení odplaty je súd stále viazaný zákonom. Pokiaľ ide o výrok o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi tento je v rozpore s procesnou úpravou vedľajšieho účastníctva a úpravou náhrady trov konania. Náhrada trov v sporovom konaní sa spravuje primárne zásadou úspechu popri ktorej zákon pripúšťa niektoré výnimky. Z hľadiska výsledku konania vedľajší účastník nemá vo vzťahu k úspechu či neúspechu v tomto konaní žiadny vzťah. Z rozhodnutia o veci samej mu neplynie žiadne právo či nárok ani nie je a nebol povinným na plnenie

spoločne so žalovaným. Ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. prvá veta neznamená vytvorenie ďalšieho plnohodnotného účastníka v konaní, ale predstavuje len právny rámec postavenia vedľajšieho účastníka z hľadiska dôvodu, pre ktorý tento do konania vstupuje. To je účel priznania procesných práv vedľajšiemu účastníkovi.

Vedľajší účastník navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolaací súd v zmysle zásad ustanovenia § 212 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Vo veci nie je možné stotožniť sa s tvrdením o potrebe aplikácie ustanovenia § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a uzatvorenia § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z. na vzniknutý právny vzťah. Tieto ustanovenia sa mohli aplikovať len za situácie, ak účastníkmi uzatvorenú spotrebiteľskú zmluvu bolo možné podriadiť pod režim zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Tento právny predpis sa v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a/ nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Podľa zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 15.12.2009 predloženej samotným žalobcom a oboznámenej na pojednávaní konanom dňa 2.6.2014 žalobca poskytol žalovaným úver za účelom rekonštrukcie nehnuteľnosti. Poskytnutie úveru za účelom rekonštrukcie nehnuteľnosti tak neumožňovalo použitie ustanovení § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z. na prejednávajúcu vec.

Pri posudzovaní primeranosti výšky odplaty sa tak mohlo vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Občiansky zákonník v uvedenom ustanovení neumožňoval dojednať odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške podstatne prevyšujúcej odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery. Odlišné zmluvné dojednanie o výške odplaty za poskytnutie úveru odporujúce ustanoveniu § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy bolo postihnuté sankciou neplatnosti, čo je zrejmé z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

Keďže ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) išlo o neplatnosť absolútnu, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Dojednanie úrokov vo výške niekoľkonásobne prevyšujúcej obvyklú úrokovú mieru požadovanú bankami spôsobuje absolútnu neplatnosť takéhoto dojednania, avšak nie podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, ale podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy má vo vzťahu k ustanoveniu 39 Občianskeho zákonníka povahu ustanovenia špeciálneho priamo upravujúceho výšku odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov. Takáto špeciálna úprava má prednosť pred všeobecnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto vada konania spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení dôvodu neplatnosti dojednania o úroku v úverovej zmluve vplyv na správnosť rozhodnutia nemala a preto na ňu

nebolo možné prihliadať. Platí totiž ustanovenie § 212 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Za neplatnú z dôvodu rozporu dojednaných úrokov s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy nemohla byť považovaná iba časť dojednaní podstatne prevyšujúca obvyklú úrokovú mieru. Podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Tam, kde sa dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon je právny úkon neplatný v celom rozsahu. Otázkou možnosti a nemožnosti oddelenia právneho úkonu treba posudzovať z hľadiska povahy a obsahu celého právneho úkonu a nielen z hľadiska oddeľovanej časti. Zmluvu pokiaľ ide o jej zákonom určené pojmové znaky treba chápať ako nedeliteľný celok. V danom prípade bolo možné oddeliť časť zmluvy o úvere, ktorá v sebe obsahovala dohodu o výške úrokov od samotnej zmluvy, avšak jej obsah tvorí nedeliteľný celok vo vzťahu k dojednaniu o výške úrokov.

Vo veci sa nedá stotožniť ani s argumentáciou o nemožnosti priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi pre rozpor s právnou úpravou vedľajšieho účastníctva a úpravou náhrady trov konania.

Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejmé z ustanovenia § 93 ods. 4 O. s. p. Vstupom do konania mu vznikajú i práva a povinnosti súvisiace s náhradou trov konania upravenou v ustanovení § 142 a nasledujúcich O. s. p. To znamená, že v prípade úspechu v spore mu môže byť priznaná náhrada trov konania a v prípade neúspechu môže byť zase zaviazaný na náhradu trov konania.

V prejednávanej veci žalobca v konaní úspech nemal a preto pri rozhodovaní o trovách sa muselo vychádzať z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. , podľa ktorého účastníkovi, ktorý má vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. S prihliadnutím na výsledok sporu žalobca je preto povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na strane žalovaných trovy konania.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 24 a nasledujúcich, umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach pritom nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom, a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom. Právo každého na právnú pomoc v konaní pred súdom je pritom základným ústavným právom upraveným v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky. Právnú pomoc advokáti poskytujú za odmenu, a preto je na mieste, aby v prípade, ak vzniknú zákonné predpoklady pre priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, táto náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi aj priznaná bola. V opačnom prípade, by ústavné právo vedľajšieho účastníka na právnú pomoc pôsobilo odradzujúco, nakoľko všetky trovy s tým spojené by musel znášať zo svojich prostriedkov.

Vychádzajúc z uvedeného preto odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a z tohto titulu úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 34,60 Eur. Tieto trovy pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za jeden úkon právnej služby (spísanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 19.8.2014) vo výške 26,56 (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov) a z režijného paušálu za úkon vykonaný v roku 2014 vo výške 8,04 Eur. Čo sa týka žalovaných týmto ako úspešným účastníkom náhrada trov

odvolacieho konania priznaná byť nemohla, nakoľko v súvislosti s odvolacím konaním im žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.